

הגברת גולדה מאיר לא היתה ידועה מעולם כענק אינטלקטואלי. היא לא התכוון להציב לה מצבה כפאני תיאון של גדולי ההגות האנושית. דויד בן-גוריון לא הפתיר מעריץ לה שהוא חושב אותה לאשה פרוי מיטיבית, המצטיינת בעיקר בכוחי השינאה שלה.

(אולי משום כך הענישה אותו הגנת, והושיבה אותו ביום-העצמאות האחרון בשמש, על ספסל קשה, בתוך ההמון הצפוף. שלא ידבר ככה עוד פעם!) בהופעותיה הפומביות בחמישים השנים האחרונות, בהן נאמה לפי האומדנה כ-15 אלף נאומים, היא גילגלה בהצלחה חצי תריסר רעיונות במאתיים מילים. **אבל השבוע, כך נדמה, היא הגיעה לשיא חדש.**

אמנם, הפיתוי היה באמת גדול. גדול מאד.

הנה יצאו ששה ישראלים, וביניהם אדם שהיה שונאת אותו שינאית-נפש צרופה וטהורה, ונפגשו בבולוניה עם מנהיגים ערביים בכירים, ולא סתם נפגשו, אלא דיברו עימם על הדרך לשלום, ולא סתם דיברו, אלא התיידדו והתדיינו ושיכחו איש את רעהו.

זה יכול להרגיז את הכניארים. איך מרשים לעצמם ששה אנשים כאלה לשבת עם ערבים ולדבר על שלום, כאשר הגברת גולדה מאיר בכבודה ובעצמה

משומיכה, יש להניח שהגברת מאיר התכוונה לומר: אסור לשבת עם אויב, וזהו. כל אויב, ומי שיושב עם אויב הוא חלוש-רוח. במיקרה הטוב ביותר, באמתחתה של הגברת מאיר יש בודאי גם ביטויים יותר חריפים, לעת מצוא.

על כן, הנה מחשבה מס' 1 של היו"ר גולדה: אסור לשבת עם אויב.

הצרה היא, שמאמץ אינטלקטואלי וכמה בעיות.

המשל: עם מי צריכים כן לשבת?

אם אסור לשבת עם אויבים, נותר לנו רק לשבת עם ידידים ועם אנשים שאינם נוגעים לסיכסוך. עם ידידים כדאי תמיד לשבת. שנאמר: הנה מה טוב ומה נעים, שבת אחים גם יחד. כאשר אני יושב עם ידי, אני יכול להגיד לו: "אני צודק! אני נהדר!" והוא יכול להשיב לי: "אתה באמת צודק ונהדר!" ואפשר להגיע לסיכום מצויין, המעלה על נס את שנינו, ואפילו מעריב יודה שזהו מיסמך פרוי-ישראלי מובהק. אפשר גם לשבת עם אנשים שאינם נוגעים לעניין. פגישה כזאת יכולה להסתיים בהודעה משותפת, שכולה נוספת-צופים. **אלא מה? כשיש סיכסוך מזוין,**

מכך חרדי-האישים האלה, מזי דקר לנגד עיני מדך מזכי חלושי-הרוח כימינו: הגנרל שארד דהי גול.

אני חרד לספר את הסיפור המוזעזע לגברת מאיר. הוא היה כך: האלג'ירים רצו לרצוח את הצרפתים. הם זרקו רימוני-יד לתוך בתי-קפה, שהיו מלאים נשים וילדים. הם התנפלו על אחרי זות צרפתיות מבודדות, ושחטו גברים, נשים וטף. הם הציבו מארבים למכוניות צבאיות ואזרחיות, וערכו טבח בנוסעיהן. ראשי צרפת לא היו חלוש-רוח. הם הפיצו מלחמה שער, הרגו והשמידו, וכך נהרגו צרפתים ואלג'ירים, וכל חוקי-הרוח היו שלמים עם עצמם.

עד שבא דהיגול.

הוא החליט שצריכים לעשות שלום. לא שלום עם ידידים וחברים, אלא שלום עם האויב. שרצה לרצוח את הצרפתים. הוא ניגש לעניין בצורה שיטתית, למעט מדעית. כי דהיגול, בניגוד לאשה מסוימת, אכן היה ענק אינטלקטואלי.

תחילה הכריז שיש להשיג "שלום בין אמיציה-להב". הוא התכוון ללחמים של שני הצדדים: החיילים הצרפתים והטרוריסטים של הפל"ן, שזממו לרצוח אותם. לאחר מכן הוציא מבית-הכלא הצרפתי את ראשי המחבלים, הכיר רשמית ביישות האלג'ירית, הזמין את המחבלים ששהו

ייתכן מאד שאו היו הגנרלים של האו"א-אס משתלטים על צרפת, חלושי-הרוח היו נדחקים לפינה או מושלכים לכלא, והמלחמה היתה נמשכת עד עצם היום הזה.

הצרה היא שזהו בדיוק מה שקורה אצלנו:

האוי"א-אס של היו"ר גולדה והגנרל דיין נמצא כשידוטן.

יש עיר שאלה קטנה, כמובן. הדוקטרינה הרישמית (לפחות כלפי חוץ) של ממשלת הגברת מאיר היא: "לא נשרטט מפות, ולא נפרט את תביעותינו. עד שהערבים ישבו איתנו לשולחן אחד. בלי תנאים מוקדמים."

אילו ערבים, הגברת מאיר? לפי הגברת מאיר עצמה, כל ערבים הם אויבים, רוצים לרצוח אותנו. סאדאת, חוסיין, עראפאת, קדאפי, כולם, לא עם מי רוצה הגברת מאיר

השבת לשולחן אחד, בני תנאים מוקדמים, כבוא ימי המשיח?

אם אסור לנו לשבת עם האלד מוחיי אלדין, הקורא מזה שנים לשלום עם

חלונות נוח

אמרה שהערבים לא רוצים בשלום, אלא זוממים להשמידנו ולזרוק אותנו לים? **איך הם מעזים לדבר עם ערי ביב, כאשר הגברת מאיר קבעה מזמן שאין עם מי לדבר?**

זה מרגיז, זה יכול לזעזע ממש, ולכן מוזעזעת לגמרי, השמיעה הגברת גולדה מאיר השבוע בנס-ציונה פסוק המשקף את כל עומק מחשבתה:

"פה יש, בשולי המהנה, בשוי-די העם, יש חלוש-רוח, המוכנים לוותר והמוכנים לשבת עם אויב, גם כאשר הוא רוצה לרצוח את תנו. אדם אנשים אלה הם לא נציגי העם."

פסוק גדול. הצי ימצא מ"ל שיציע לגברת מאיר חצי מיליון דולאר תמורת פירסום ספר אדום שיישא את הכותרת "מחשבות הוישבת-ראש גולדה", הייתי מציע שהפסוק הזה ימצא בו מקום-כבוד. בינתניים, הבה ונתת אותו באיזמל הדין.

נכון, זה אכזרי. אבל זה דרוש.

ונהרגים אנשים, ורוצים לשום קץ לשפיכת-הדרמים — כל הפגישות הנחמדות האלה אינן מועילות הרי כה. הן לא יפסיקו את ההרג.

אפשר לנסח את השאלה בצורה אחרת: איך מסיימים מלחמת מבלי לשבת עם האויבים?

במלחמה, כאמור, יש אויבים. זהו עצם טיבה של מלחמה. בלא אויבים, אין מלחמה.

האויבים במלחמה מנסים להרוג זה את זה. לפעמים באמצעים הומאניים, כמו רצח המוני בהפצצות, אדיר-דעל, נאפאלם ופצצות גרעיניות. לפעמים באמצעים בארבריים, כמו טורר.

כאשר נמאס לאויבים להרוג זה את זה, הם מוכרחים לעשות שלום ביניהם. **כדומר: שלום עושים עם אויב. תמיד.**

לא עושים שלום עם ידי, עם שותף, אין צורך. **לרם פרימיטיבי קשה מאוד לקלוט אמת פשוטה זו. לא הגברת מאיר בכך מתקשה כזה. ברנע זה**

בח"ל, וישב עימם ליד שולחן אחד. **אוי לאוזניים שכך שמעו, אוי לעיניים שכך ראו. דהיגול ישב עם האויב, שזמם לרצוח את בניו עמו. ונפתח שהמחבלים היו בהחיי לט מוכנים לשבת עימו.**

ה לא עבר, כמובן, בשקט.

היו בצרפת הרבה אנשים חזקירוח ועמוקי-הגות, כמו הגברת גולדה מאיר. הם צעקו חמס. הם אמרו שאלג'יריה היא חלק בלתי-נפרד מהמולדת הצרפתית היר קדושה. הם אמרו שלא קיים עם אלג'ירי, ושלא היה קיים מעולם.

הם אמרו שדה-גול עומד בשולי המהנה, בשולי העם, ושלא הוא נציג העם הצרפתי. הם קראו לעם הצרפתי להתקומם נגדו, וכאשר זה לא עור, הם קראו למחתרת האו"א-אס לרצוח אותו. **אבל דהיגול לא נרתע, ולא נרץ צה, ובסוף הוא עשה את השלום עם האלג'יריים שאינן-קיימים.**

הצרפתים יצאו מן השטחים המוחזקים, האלג'ירים הקימו מדינה לאומית משלהם החייה כיום בשלום עם צרפת. האלג'ירים עובדים במשק הצרפתי. אחרי שהשתחררה

גולדה מאיר: חלושיות בשולי העם מוכנים לשבת עם האויב

(כותרת ב"דיעות אחרונות", 17.5.73)

מן הנטל הנורא של המלחמה, זינקה הר כלכלה הצרפתית קדימה. צרפת פורחת ומשגשגת, וכיום היא בדרך-המלך להיות המדינה העשירה והמפותחת ביותר בי אירופה. **הכל בגלל איזה חלוש-רוח אחד, שהגיע למסקנה שהשלום חשוב לצרפת יותר מכל השמחים היפים שיה אהג'יריה.**

ה היה קורה אינו הגליחו הר רוצחים להרוג את דהיגול, לפני שר סיים את המלאכה?

מדינת-ישראל — איך תשב היא עם אנואר אל-סאדאת?

ייתכן שהגברת מאיר הפליטה את הפסוק הזה בהתקפה של זעם ושינאה, כאשר שמעה על הצלחתנו בוועידת בולוניה. אולם אדם ניכר בכעסו, ובשעה כזאת הוא חושף את מחשבותיו האמיתיות. אותו פסוק עתיר-הוכחה של הגברת מאיר מגלה: אין היא מתכוונת לשבת אי-פעם עם ערבי כלשהו.

אם פאדאת יתחנן מחר שתבוא דשבת עימו ליד השולחן, היא תגיד: "אתה אויב, הזומם לרצוח אותנו, לא נשב עם אחד כמוך."

המצרים רוצים לרצוח אותנו. הפלסטין נים אינם קיימים. כל הערבים הם אויבים. אין עם מי לשבת.

ה בטחתי לומר כמה מילים על סיגנון הפסוק.

איני מתכוון לנימת ההסתה. אדם פשוט עלול להסיק ממנה שהיושב עם האויב הרר צה לרצוח אותנו, הוא בוגד שיש לחסלו. איני מתכוון גם לנימת השחצנות. יום לפני שנבחרה והשתלטה על אמצעי-התקשורת, היתה הגברת מאיר, "בשולי המחנה", ואף אחו אחד של "העם הזה" לא העלה על דעתו, בסיוט הנורא ביותר, שאשה זו תעמוד בראשו.

אני מתכוון לנימה הפרימיטיבית, מאז ומעולם התנחמו חלושי-המוח בכך שהם חזקי-הרוח. מאז ומעולם הטיחו חלושי-השכל בפני אנשים נבונים יותר שהם חלוש-רוח.

הרוח השובה מאוד. אבל רוח שאינה נעזרת בשבך, שאינה כפוי פה לביקורת ההגיון — גרמה לי אסונות נוראים כדברי הימים של העולם ושל עמנו.